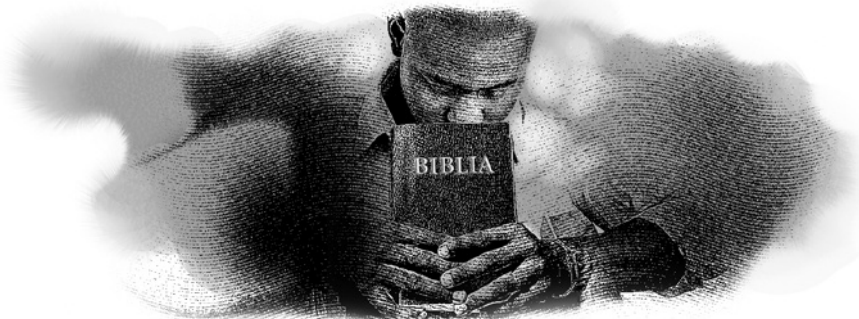


OSOBOWOŚĆ DUCHA ŚWIĘTEGO



STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: J 16,13-14; Rz 8,14-16; 15,13; J 14,6; 17,17; Rz 5,5.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Lecz Pocieszyciel, Duch Święty, którego Ojciec pośle w imieniu moim, nauczyci was wszystkiego i przypomni wam wszystko, co wam powiedziałem” (J 14,26).

Ponieważ w *Biblii* Duch Święty jest czasami przedstawiany bezosobowo jako wiatr czy ogień, niektórzy doszli do wniosku, że jest On bezosobową boską mocą. Według takich poglądów Duch Święty jest jak prąd elektryczny, który napełnia nas mocą, a nie jak osobowa istota. Jednak kwestia zasadza się nie na tym, czy niektóre przytaczane wersety przedstawiają w sposób bezosobowy działania i wpływy Ducha Świętego. Rzecz w tym, że liczne fragmenty *Pisma Świętego* wyraźnie wskazują na osobowość Ducha Świętego.

Aby uzyskać pełniejszy obraz tego, kim jest Duch Święty, musimy wziąć pod uwagę szereg ważnych fragmentów *Biblii*.

W tym tygodniu dowiemy się więcej o osobowości Ducha Świętego przedstawionej w *Pismie Świętym*. Ta prawda pomoże nam lepiej zrozumieć rolę Ducha Świętego w naszym życiu. Pomoże nam też pełniej zrozumieć znaczenie wierzenia w osobowość Ducha Świętego dla naszego duchowego życia. Jedynie gdy myślimy o Nim we właściwy sposób, możemy okazywać Mu naszą miłość, szacunek, ufność i poddanie tak, jak powinniśmy.

Przeczytaj J 16,13-14; 15,26-27; 14,17.26. Jakie osobowe cechy przypisuje Jezus Duchowi Świętemu w tych wersetach? Co to znaczy dla Ciebie, że Jezus opisuje Ducha Świętego jako Pomocnika czy Pocieszyciela (gr. *Parakletos*)?

Według Jezusa Duch Święty *prowadzi, przemawia, słyszy, oznajmia i wielbi* (zob. J 16,13-14). Duch Święty także *naucza i przypomina* nam (zob. J 14,26). On *mieszka* w nas (zob. J 14,17), *świadczy* (zob. J 15,24.26) i *przekonuje* (zob. J 16,8). Te wszystkie rzeczy wskazują na działania niezależnej osobowości, a nie bezosobowej mocy.

Przeczytaj J 14,16-18. W jaki sposób obietnica Jezusa się spełni? W jakim sensie uczniowie nie mieli być pozostawieni sami sobie?

Jezus troszczy się o swoich wyznawców. Nie zamierzał pozostawić swoich uczniów jak sieroty na świecie. Obiecał posłać do nich Ducha Świętego. Obiecując to, powiedział, że wyśle do nich *innego Pocieszyciela*. Te słowa mają istotne znaczenie. Jezus obiecał posłać *innego* Pocieszyciela, ale nie *odmiennego*. Greckie słowo użyte tutaj i przetłumaczone jako *inny* to *allos*. W nowotestamentowym języku greckim słowo *allos* oznacza, że Chrystus zamierzał posłać kolejnego Pocieszyciela, który nie jest odmienny od Niego samego, ale ma ten sam charakter i jest podobny do Niego. Innymi słowy, Jezus obiecał posłać kogoś podobnego do Niego samego — kogoś, kto zajmie Jego miejsce, będzie kontynuował Jego dzieło i będzie Jego Doskonałym Reprezentantem.

To dzieło Ducha Świętego jest dziełem Pomocnika czy Pocieszyciela. *Biblia* używa tu greckiego słowa *Parakletos* (zob. J 14,16), by opisać kogoś, kto jest powołany do wspierania nas oraz asystowania i udzielania nam pomocy. Jak Jezus jest osobą, tak też i Duch Święty jest osobową istotą. Ta prawda znajduje oparcie w fakcie, że osobowe cechy są bardzo często przypisywane Duchowi Świętemu (zob. J 14,26; 15,26; Dz 15,28; Rz 8,26; 1 Kor 12,11; 1 Tm 4,1).

Dlaczego znacznie *pewniej* czujemy się, wiedząc, że Duch Święty jest osobą, a nie jedynie mocą?

Czytając wymienione poniżej wersety, zadaj sobie pytanie, czy brzmią one tak, jakby była w nich mowa o bezosobowej mocy, czy raczej jakby mówiły o Boskiej Osobie: Rz 8,14-16.27; 15,30; 1 Kor 2,10; Dz 8,29; 10,19-20; 28,25.

Czy bezosobowa moc może się wstawiać za nami? Czy bezosobowy duch lub moc ma zdolność objawiania nam prawdy o Bogu? Czy bezosobowy wpływ ma zdolność przemawiania? Wszystkie te biblijne stwierdzenia nabierają sensu jedynie wtedy, gdy Duch Święty jest osobową istotą, a nie bezosobową mocą.

Przeczytaj Ef 4,30; Dz 5,3.9; 1 Kor 12,11; Rz 15,30. Jakie osobowe cechy są przypisane Duchowi Świętemu w tych wersetach?

Szczególne cechy osobowości to wiedza (zrozumienie), uczucia i wola. Jedynie osobowa istota może zostać zasmucona. Jedynie osobowa istota może być oszukiwana czy okłamywana. Jedynie osobowa istota ma zdolność dokonywania wyborów i wyrażania swojej woli. Wola jest przypuszczalnie najważniejszym wyróżnikiem i cechą osobowości. Jedynie osobowa istota ma zdolność miłowania. Prawdziwa miłość nie może być pojmowana abstrakcyjnie i bezosobowo. Miłość wymaga osobistego zaangażowania. Te cechy osobowości wskazują, że Duch Święty jest świadomą, zdolną do poznawania samego siebie, posiadającą wolę i określającą samego siebie istotą zdolną do miłowania. Nie jest mglistą mocą czy bezosobową esencją. O Duchu Świętym mówi się jako o osobie, gdyż jest On osobowym Bogiem.

„Duch Święty posiada osobowość, gdyż w przeciwnym razie nie mógłby poświadczyć naszemu duchowi tego, że jesteśmy dziećmi Bożymi. Musi być również Osobą Boską, ponieważ w przeciwnym razie nie wyjawiałby nam tajemnic, które kryją się w umyśle Bożym”¹.

Jak biblijne dowody, iż Duch Święty posiada cechy osoby, wpływają na naszą więź z Nim? Co zmieniłoby się, gdyby Duch Święty był tylko bezosobową mocą w odróżnieniu od samego Boga?

¹ Ellen G. White, *Ewangelizacja*, Warszawa 2000, wyd. II, s. 392.

Wyzwanie, wobec którego stoimy w kwestii zrozumienia istoty Ducha Świętego, polega na tym, że możemy sobie wyobrazić Boga jako Ojca w nieco namacalny sposób. Wielu ma także konkretny obraz Jezusa na podstawie tego, jak jest On opisany w ewangeliach. Jezus przyjął ludzką naturę i objawił się nam w ludzkiej postaci.

Jednak Duch Święty jest przedstawiony zdecydowanie inaczej. Jest pozornie niedostrzegalny, a więc znacznie trudniej Go pojąć niż Ojca i Syna.

Tak więc niektórzy dochodzą do wniosku, że Duch Święty jest tylko bezosobową mocą. Jak przekonaliśmy się dotąd, ten pogląd nie pasuje do natury Ducha Świętego. Są w *Biblii* stwierdzenia, które nie miałyby sensu, gdyby Duch Święty był tylko bezosobową siłą czy (boską) mocą.

Przeczytaj uważnie podane wersety i zastanów się, czy miałyby one sens, gdyby zastąpić w nich słowa odwołania do Ducha Świętego odwołaniami do bezosobowej *mocy*. Dlaczego wersety te mają sens jedynie pod warunkiem, że Duch Święty jest prawdziwie osobą?

Rz 15,13

.....

1 Kor 2,4

.....

Stanowisko apostołów: „Postanowiliśmy bowiem, Duch Święty i my...” (Dz 15,28), byłyby absurdalne, gdyby Duch Święty był jedynie mocą czy bezosobowym wpływem. To stwierdzenie wskazuje zdecydowanie na osobową istotę, tak jak Ojciec i Syn są osobowymi istotami.

Ponadto jak wierzący mogliby być chrzczeni „w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego” (Mt 28,19), gdyby pierwsi Dwaj z wymienionych byli osobami, a Trzeci nie? To nie miałyby sensu. Wszyscy Trzej są wymienieni jako mający udział w tym samym jednym imieniu, w które mamy być chrzczeni. Tak więc Duch Święty jest tu objawiony jako znajdujący się na tym samym poziomie, co Ojciec i Syn.

Ellen G. White wprost napisała, że „są trzy żywe osoby Trójcy Niebiańskiej”¹ — Ojciec, Syn i Duch Święty. Ona także najwyraźniej zdawała sobie sprawę z tego, że Duch Święty posiada osobowość.

¹ Ellen G. White, *Ewangelizacja*, Warszawa 2000, wyd. II, s. 390.

Przeczytaj J 14,6; 17,17. Co oznacza prawda w tych wersetach?

W *Ewangelii Jana* słowo *prawda* ma kluczowe znaczenie. Nasze współczesne zrozumienie prawdy często jest bardzo abstrakcyjne i teoretyczne. W świecie zachodnim pojęcie to zostało w znacznej mierze ukształtowane przez grecką filozofię. Jednak w *Biblii*, a zwłaszcza w *Ewangelii Jana*, prawda ma bardziej osobowe i szczególne znaczenie — Jezus jest prawdą (zob. J 14,6). Choć całe spisane Słowo Boże jest prawdą (por. J 17,17; Ps 119,142), to jednak prawda Boża jest objawiona w najważniejszy sposób w osobie Jezusa Chrystusa. Prawdziwe poznanie Boga jest nam dane w Jezusie, o którym mówi *Pismo Święte*, gdyż Bóg objawił się nam przez Niego.

Przeczytaj J 15,26; 16,13. Jaką funkcję pełni Duch Święty jako Duch Prawdy?

W J 16,13 czytamy, że Duch Prawdy wprowadzi nas we wszelką prawdę. Czyni On to, wskazując na Jezusa Chrystusa i pomagając nam zapamiętać, co Jezus powiedział (zob. J 15,26) i co uczynił dla nas. Prawda, do której prowadzi nas Duch Święty, jest bardzo osobista — wywyższa On Jezusa oraz prowadzi nas do żywej i ufnej łączności z Nim. Gdy Jezus rozmawiał z Samarytanką, powiedział jej, że Boga należy czcić „w duchu i w prawdzie” (J 4,24). Gdy prosimy o kierownictwo Ducha Świętego, On prowadzi nas do Jezusa, który jest drogą, prawdą i życiem (zob. J 14,6).

Prawda w *Biblii* nie jest abstrakcją ani teorią, jak często bywa w filozofii. Prawda dotyczy osobistej więzi wiary z naszym Stwórcą i Odkupicielem, który jest nazwany Bogiem Wszelkiej Prawdy (por. Pwt 32,4 KJV; Ps 31,6 BI). Tak więc Duch Święty jest słusznie nazywany Duchem Prawdy (zob. J 14,17; 16,13) posłanym do nas przez Boga Ojca (zob. J 15,26), co wskazuje nie tylko na Jego osobowość, ale także boskość.

Zazwyczaj jesteśmy skłonni myśleć o prawdzie zgodnie z regułą logicznego wnioskowania zwaną *modus ponendo ponens*¹. Niewątpliwie dużo z tego, co rozumiemy jako prawdę, rozumiemy jako twierdzenia. Jak powinniśmy rozumieć pojęcie prawdy jako Osoby? Przedstaw swoje zrozumienie tej kwestii podczas lekcji.

¹ *Modus ponendo ponens* (łac.) — sposób potwierdzający potwierdzeniem. Reguła wnioskowania pozwalająca przechodzić od twierdzących (pozytywnych) przesłanek do twierdzącego (pozytywnego) wniosku według schematu, który odpowiada następującemu prawu klasycznego rachunku zdań: Jeśli prawdą jest, że z *p* wynika *q*, i prawdą jest, że *p*, to prawdą jest, że *q*. Przykład wnioskowania według tego schematu: Jeżeli dziś jest sobota, to jutro będzie niedziela, i dziś jest rzeczywistość *sobota*; a zatem jutro będzie *niedziela* (przyp. red.).

Kwestia osobowości Ducha Świętego ma istotne znaczenie i bardzo praktyczne konsekwencje. „Jeśli jest On Boską Osobą, a my uważamy Go jedynie za bezosobowy wpływ, to pozbawiamy Go szacunku, czci i miłości, które jesteś Mu winni”¹.

Jeśli myślimy o Duchu Świętym jedynie jako tajemniczej mocy Bożej, to będziemy sobie zadawać pytanie: *Jak mogę uzyskać więcej Ducha Świętego?* Ale jeśli myślimy o Duchu Świętym jako Boskiej Osobie, to będziemy sobie zadawać pytanie: *Jak mogę się pełniej podporządkować Duchowi Świętemu?* Decydujące jest to, czy to my mamy posiadać Ducha Świętego, czy Duch Święty ma posiadać nas? Czy opierasz się Jego wpływowi, czy też jesteś gotowy podążać za Nim w radosnym posłuszeństwie (zob. Rz 8,12-14; Ga 5,18-24)? Czy chcesz się posługiwać Duchem Świętym stosownie do swoich planów, czy raczej polegasz na Nim, aby On uzdalniał cię do upodobniania się do Jezusa Chrystusa i do czynienia tego, co On dla ciebie planuje? Czy poważnie traktujesz fakt, że „ciało wasze jest świątynią Ducha Świętego, który jest w was i którego macie od Boga” (1 Kor 6,19), i czy jesteś gotowy oddawać chwałę Bogu swoim sposobem życia?

Przeczytaj Rz 5,5 i Ef 2,18-19. W jaki sposób Duch Święty i miłość Boża wiążą się ze sobą? Jak wpływa to na ciebie i Kościół?

Tylko osoby mogą świadomie wybrać wzajemną współpracę. Zostaliśmy zaproszeni do współdziałania z Duchem Świętym, gdy On prowadzi i przekształca nas osobiście oraz cały Kościół Boży. Jeśli nie akceptujemy Ducha Świętego jako osoby Trójjedynego Bóstwa, łatwo będzie nam przychodziło ignorowanie Go, lekceważenie Jego głosu i zamykanie serca na Jego wpływ mający nas zmieniać. Ponieważ jesteśmy upadłymi istotami skażonymi przez grzech, a więc potrzebujemy łaski Bożej, która może nas zmienić, ostatnią rzeczą, którą powinniśmy robić, jest lekceważenie napomnień Ducha Świętego kierowanych do nas. Przeciwnie, powinniśmy raczej coraz pełniej się Mu podporządkowywać. Tak więc gdy uznajemy fakt, że Duch Święty jest Boską Osobą i pragnie się nami posługiwać, pozwalamy Bogu zająć centralne miejsce w naszym chrześcijańskim doświadczeniu.

„Nie możemy posługiwać się Świętym Duchem. To Duch ma posługiwać się nami”². Co Ellen G. White miała na myśli, pisząc te słowa? W jaki sposób Duch Święty może się nami posługiwać? (Zob. Flp 2,13).

¹ LeRoy Edwin Froom, *Przyjście Pocieszyciela*, Warszawa 2000, s. 31.

² Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2013, wyd. XV, s. 610.

DO DALSZEGO STUDIUM

„A Jezus przystąpiwszy, rzekł do nich te słowa:

— Dana mi jest wszelka moc na niebie i na ziemi. Idźcie tedy i czyńcie uczniami wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego, ucząc je przestrzegać wszystkiego, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami po wszystkie dni aż do skończenia świata” (Mt 28,18-20).

Zwróć uwagę, że gdy Jezus w uroczysty sposób przekazał swoim uczniom powołanie i zlecił im do wykonania dzieło, polecił, by chrzcili uczniów w *imię* (liczba pojedyncza) Ojca, Syna i Ducha Świętego. Jezus nie powiedział o *imionach* Ojca, Syna i Ducha Świętego, ale o jednym *imieniu* (gr. *onoma*). Czy trzeba mocniejszego dowodu na istnienie trzech osób jednego Bóstwa. „Słuchajże Izraelu: Pan, Bóg nasz, Pan jeden jest” (Pwt 6,4 BG). Jak zauważyliśmy w lekcji tego tygodnia, nikt nie kwestionuje osobowości Ojca ani Syna. Dlaczego zatem ktoś miałby kwestionować osobowość Ducha Świętego? Według *Biblii* mamy miłującego i opiekuńczego Boga, który jest stale przy nas, wspiera nas oraz działa w nas i przez nas. Tym Bogiem jest Duch Święty i takie jest Jego dzieło. Jak dobrze jest wiedzieć, że jest On osobą, podobnie jak Ojciec i Jezus. Owszem, nie jest łatwo to zrozumieć. Ale czy to powinno nam przeszkadzać? Skoro nie potrafimy w pełni zrozumieć natury zjawisk stosunkowo tak prostych jak światło czy wiatr, to dlaczego mielibyśmy w pełni rozumieć naturę samego Ducha Świętego?¹

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Omówcie wasze odpowiedzi na pytanie ze środowowej części lekcji dotyczące prawdy jako Osoby, Jezusa Chrystusa. Co to oznacza? Dlaczego to Jezus jest Prawdą? Jak rozumiemy *prawdę* w ten sposób, a nie jako zbiór informacji czy twierdzeń?

2. Ellen G. White napisała: „Trzeba, abyśmy zdawali sobie sprawę z tego, że Duch Święty — będący tak samo osobą jak jest Bóg osobą — przebywa na naszej ziemi”². Jak świadczy to o realności i obecności Ducha Świętego?

3. Zastanów się nad niektórymi cechami Ducha Świętego, o których mówiliśmy w tym tygodniu. Które z nich są szczególnie pocieszające dla ciebie? Która wydaje ci się najważniejsza? Uzasadnij swój wybór.

4. Czy lepiej mieć do czynienia z bezosobową siłą, czy z osobą? Co wynika z twojej odpowiedzi?

¹ Przeczytaj środkową część rozdziału *Niechaj się nie trwoży serce wasze*, w: Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2013, wyd. XV, s. 606-610; rozdział *Fałszywe przedstawienie Bóstwa*, w: *taż*, *Ewangelizacja*, Warszawa 2000, wyd. II, s. 389-392.

² *Taż*, *Ewangelizacja*, s. 392.